

De verloren dromen van Valeria

Aline van Wijnen bij Boekery:

Halsoverkop
Bestemming geluk
Niet alles wat schittert
Het geheime kistje van Elle
Gelukkig op Ibiza
Liefde met gebruiksaanwijzing
De verloren dromen van Valeria
Eerlijk duurt het langst

Aline van Wijnen

*De verloren dromen
van Valeria*

Door het lot komt Valeria voor een onmogelijke
keuze te staan, maar welk pad is juist?

Eerste druk 2023
Tweede druk 2024

ISBN 978-90-492-0299-6
ISBN 978-94-023-1908-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: © Bürosüd
Omslagbeeld: © Bürosüd, Getty Images
Auteursfoto: © Rosalie Mijnheer
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2023 Aline van Wijnen en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Femke

Proloog

Alle geluiden waren verstomd. Granaten, gewerschoten, geschreeuw – alles klonk ver weg, alsof Vladimir onder water in het meer op zijn landgoed zwom. Maar hij bevond zich niet onder water; hij lag op de koude, drassige grond en hoog in de hemel boven hem zag hij de glanzende cirkel van de maan. Het was een mooie maan, vol en perfect rond. Vladimirs ogen werden met de minuut zwaarder. Op de plek op zijn borst waar de kogel hem had geraakt, was zijn hemd nat. De natte stof voelde koud aan en hij probeerde zijn hand op te tillen om de knopen los te maken, maar hij had geen kracht. Zijn armen waren loodzwaar. De pijn in zijn borst was scherp; toch lukte het hem zijn gedachten daarvan los te maken, alsof zijn lichaam iemand anders toebehoorde.

Met zijn laatste restje wilskracht hield hij zijn ogen open om naar de maan te blijven kijken. Als Valeria, waar in de wereld zij nu ook was, op dit moment ook naar de maan keek, konden hun blikken elkaar ontmoeten op het lichtgevende oppervlak. Dat was een fijn idee. Door het onzichtbare bruggetje van de maan kreeg hij het gevoel dat hij nu niet alleen was. Die indruk was zo sterk dat hij haar aanwezigheid bijna voelde. Hij bleef staren, net zo lang tot de pijn overwon en zijn oogleden vanzelf naar beneden zakten, als het doek na de slotscène van een toneelstuk. Zijn wereld werd zwart.

1

Tara, 2019

De minutenwijzer van oma's ouderwetse wekker op mijn nachtkastje verspringt met een zacht tikje. Kwart voor tien. Later dan tien uur 's avonds is Xavier nog nooit bij me gebleven en mijn vingers sluiten zich om zijn arm in een onbewuste poging om hem vast te houden, hem bij me te houden – voor altijd.

‘Hoe laat is het?’ vraagt hij met zijn ogen dicht.

Ik zwijg. Ik wil nog niet denken aan de tijd. Xavier heeft zeker een half uur geslapen na onze vrijpartij en al die tijd lag ik naar hem te kijken. Zijn gezicht is bleek van vermoeidheid: de deadlines op de redactie in combinatie met privéperikelen doen hem geen goed. Zijn wimpers, lang en zwart, liggen als sierlijke franje op zijn bleke huid. De lijnen van zijn gezicht zijn strak afgetekend en zijn profiel lijkt op dat van een Romeinse keizer. Ik kan me er niet van weerhouden om met mijn vinger de lijn van zijn lippen te volgen. Met zijn ogen nog steeds dicht drukt hij er een kus op.

Ik laat mijn hand door zijn zwarte, golvende haar gaan. Het is zacht en nu iets te lang. Hij pakt mijn hand vast en drukt me steviger tegen zich aan. Ik snuif zijn geur op: een vleugje krui-

dige parfum dat Xaviers zuidelijke uitstraling nog meer benadrukt. Sensueel, mysterieus.

Ik voel zijn handen over mijn huid glijden, een streling over mijn hele rug die al mijn zintuigen op scherp zet. Als hij zachtjes over mijn heup streelt, voel ik hem hard worden tegen mijn onderbuik. We kreunen allebei. In een vloeiende beweging duwt hij me onder zich en zet zijn handen plat op het bed aan weerszijden van mijn lichaam.

‘Ik kan nooit genoeg van je krijgen,’ zegt hij voordat hij zijn mond op de mijne drukt.

Een ogenblik zijn we met elkaar versmolten in een kus terwijl het gevoel van tijd en plaats door mijn verlangen naar de achtergrond wordt verdrongen. Dan prikt een hele trits binnekomende appjes onze bubbel door.

Xavier vloekt binnensmonds en rolt op zijn zij. Na een snelle blik op de wekker zwaait hij zijn benen over de rand van het bed.

‘Met jou vliegt de tijd voorbij,’ verzucht hij. Hij pakt zijn kleding van de grond, checkt zijn mobiel en gespt zijn horloge om. Binnen twee tellen is hij aangekleed en heeft hij met één hand snel zijn haar gefatsoeneerd. Alle sporen van onze avond lijken te zijn gewist. Ook van het verlangen dat net nog door mijn lijf woedde, is niks meer over; het is vervangen door een teleurstelling die steeds groter wordt.

‘Ik zou willen dat je een keer bij me blijft.’ Ik sla het dekbed over me heen alsof het een pantser is, maar het helpt niks. Ik voel een brok in mijn keel en kijk weg, naar het raam, waarachter het al weer donker is en alleen een lantaarn aan de overkant van de straat een gelige gloed verspreidt.

Xavier hurkt neer naast het bed en dwingt me zachtjes om hem aan te kijken. ‘Dat wil ik ook graag, dat weet je best. Ik zou willen dat ik voorgoed bij je kon blijven, dat we nu een glas wijn konden inschenken en een film kijken op de bank.

Dat we daarna zouden vrijen, langzaam, zonder haast. En dan in elkaars armen in slaap vallen. Dat is wat ik het liefste wil.’

Dat alles is precies waar ik van droom, en Xavier verwoordt het zo trefzeker dat de onmogelijkheid daarvan als een nog grotere leegte aanvoelt. Een ongehoorzame traan rolt uit mijn ooghoek over mijn wang. Xavier vangt hem op met zijn vingertop en kust de natte plek. De uitdrukking op zijn gezicht is een weerspiegeling van mijn eigen emoties: liefde, verdriet, wanhoop.

‘Lieve Tara.’ Hij stopt zijn hand onder het dekbed en pakt de mijne vast. ‘Ik hou van je. Je bent mijn droomvrouw, je haalt het beste in me naar boven, je daagt me uit om iedere keer de beste versie van mezelf te zijn. Met jou wil ik oud worden, een nieuw leven opbouwen, samen. Lieve Tara, wil je met me trouwen als ik gescheiden ben?’

‘En? Wat heb je gezegd?’ Stephanie tikt de as van haar sigaret met een geroutineerde beweging af.

‘Wat denk jij? Ik hou van Xavier, wat had ik dan moeten zeggen? Nee, bedankt?’ Ik giechel als een pubermeisje. Hier in de rookcabine in het trappenhuis van de redactie gedragen we ons ook zo: als twee tienermeisjes die zich in het fietsenhok achter de school hebben verstopt om over jongens te roddelen. Alleen giechelt Stephanie niet mee.

‘Weet je, ik zou blij voor je willen zijn,’ zegt ze langzaam, alsof ze elk woord afweegt. ‘Ik zou je willen feliciteren, ik zou non-stop met je willen kletsen over de jurk en de gastenlijst. Het voelt alleen zo... nep.’

‘Zijn aanzoek was niet nep.’

‘Nee, het is de opvolging ervan die waarschijnlijk te wensen overlaat.’

‘Partypooper.’

‘Kan wel zijn, maar ik ben toevallig ook een vriendin die het

beste met je voorheeft. En ik kan gewoon niet blij zijn met een dode mus.’

‘Het is geen...’

De deur van het trappenhuis gaat open en ik zwijg abrupt: Stephanie is de enige op de redactie die weet van mijn relatie met Xavier en dat moet zo blijven ook. Een collega van de administratie verschijnt op de overloop en loopt de trap af.

‘Het is geen dode mus, Steph,’ zeg ik als het af luistergevaar is geweken. ‘Het is gewoon een kwestie van lange adem. Scheiden doe je niet zomaar even. Er is een klein kind bij betrokken, anders was het een heel ander verhaal. De relatie met zijn vrouw stelt al jaren niets meer voor.’

‘Voor een hoogopgeleide journaliste ben je redelijk naïef aangelegd,’ zegt Stephanie.

‘En als iemand die het wetenschapskatern beheert zou jij moeten weten dat roken niet goed voor je is.’

‘Zolang ik daarmee drie extra pauzes per dag krijg, stop ik er niet mee.’ Ze gooit haar peuk in de asbak en stapt het rookhok uit.

Opgelucht loop ik achter haar aan: voor een niet-roker is de rookcabine een soort martelwerktuig. Helaas is het ook de enige plek waar we ongestoord met elkaar kunnen praten.

Weer achter mijn bureau werp ik een snelle blik in de richting van Xaviers kantoor. Van achter het glas van zijn kleine privéruimte kijkt hij uit over de hele redactie. Xavier is de hoofdredacteur van *Actueel*. Een knappe, slimme, creatieve man van wie ik zielsveel hou, en hij van mij.

Alsof Xavier mijn blik aanvoelt, kijkt hij op van zijn scherm. Een nauwelijks zichtbaar opgetrokken mondhoek en hij kijkt weg. Een schaduw van een glimlach: daar moet ik het de rest van de dag mee doen. Maar een schaduw van een glimlach is beter dan helemaal niets.

2

Als ik de deur van mijn appartement open, stap ik op een loper van een zonnestraal die door het raam van mijn woonkamer naar binnen schijnt. Ik zet mijn tas op het kastje onder de kapstok, waar oma's regenjas nog steeds aan een haakje hangt, en heel even krijg ik het gevoel dat alles nog is zoals vroeger. Dat oma zo meteen, haar handen afdrogend aan haar schort, de keuken uit komt om me een knuffel te geven. Dat we straks aan de keukentafel zullen zitten om onze dag door te nemen. Dat ik haar misschien over Xavier zal vertellen, in de hoop dat ze het begrijpt. Oma begrijpt alles. Oma begreep alles altijd.

Totdat ik vijf jaar geleden thuiskwam en geen antwoord kreeg toen ik vanuit de deuropening riep: 'Oma, ik ben thuis!'

De geur van gebakken aardappelen uit de keuken deed me watertanden maar door het gespetter en gesis hoorde ze me waarschijnlijk niet roepen. Ik schopte mijn schoenen uit, zette mijn tas op het kastje onder de kapstok en groef in mijn tas op zoek naar mijn telefoon. In gedachten maakte ik een opsomming van alles wat ik haar wilde vertellen. Mijn dag op de nieuwe redactie met als hoogtepunt een interview met Saskia Noort. Een compliment van de hoofdredacteur Xavier. Mijn collega Stephanie, die langzamerhand een goede vriendin aan het worden was.

Ik las een binnengekomen appje en stopte de telefoon weer in mijn tas.

‘Oma?’ De geur van aangebrand eten, gevolgd door het oorverdovende geluid van een rookmelder, deed me opschrikken. Ik rende naar de keuken. Daar, op de grond bij het fornuis, lag oma, een houten spatel nog in haar hand geklemd.

Drie muren in een onbestemde kleur, een rij blauwe klapstoelen, een dienblad met lauw geworden koffie dat door een zorgzame verpleegkundige was neergezet. En ergens aan het einde van deze gang mijn oma, die vocht voor haar leven.

Ik liet me op een van de oncomfortabele stoelen zakken en veerde meteen weer op om naar de glazen deur te lopen die de wachtruimte van de afdeling scheidde. Door de ruit wierp ik een blik in de lege gang; de deur aan het einde bleef dicht. Geen mens, geen geluid verried wat er gaande was.

Ik deed een stap terug. Geen nieuws was goed nieuws. Oma was een vechter. Ze had niet haar man en zoon overleefd om vervolgens te bezwijken aan een stomme hersenbloeding. Haar hersens, die haar zo scherp, creatief en vindingrijk maakten, konden haar niet zomaar in de steek laten. Oma kon mij niet in de steek laten. Oma en ik waren een team, een eenheid.

Zij was de stabiele factor in mijn leven. Mijn moeder kon een andere man vinden en voorgoed vertrekken, mijn vriendje kon me inruilen voor een nieuwe vlam – oma was er altijd om me te troosten, op te beuren en aan te sporen om door te gaan, hoe zuur het leven ook kon zijn.

Ik deed mijn ogen dicht, liet mijn hoofd tegen de koude muur leunen en betrapte mezelf erop dat ik bad. Voor oma, die nooit iets met religie had gehad. Op dat moment zou ik nog in Griekse goden hebben geloofd als ik daarmee mijn oma kon redden.

De deuren schoven open en toen een arts met een vermoeid gezicht naar buiten stapte, veerde ik weer op van mijn stoel. De blik in zijn ogen was duidelijker dan welke woorden dan ook. Ik verstijfde.

Ik staarde voor me uit. De pijn in mijn binnenste was zo allesomvattend dat er geen gevoelens meer overbleven en tegelijkertijd was ik een en al gevoel. Verdriet, ongeloof, angst voor dat ene, grote en onomkeerbare, dat ik niet toeliet. Nog niet.

In de ziellose wachtruimte van het ziekenhuis voelde ik me niet op mijn plaats. Niemand hoorde daar op zijn plaats te zijn, zeker niet als je gewone leven daar ophield en het vreemde, ongewenste leven begon. Het leven zonder oma.

Die gedachte benam me de adem. Het voelde alsof ik in een capsule was opgesloten waarin de tijd stilstond terwijl de wereld om me heen doordraaide.

‘Tara!’

Zelfs mijn eigen naam klonk misplaatst in deze kille ruimte, in deze nieuwe werkelijkheid die ineens mijn leven werd. Pas toen ik een zachte aanraking op mijn arm voelde, keek ik verschrikt op. Met een meelevende uitdrukking op zijn gezicht stond Xavier naast me. Op de een of andere manier hoorde mijn hoofdredacteur niet in deze ruimte, alsof zijn knappe verschijning vloekte met de vaalgrijze muren.

‘Gecondoleerd, Tara. Kan ik iemand voor je bellen?’

‘Ik heb hier niemand. Alleen mijn oma,’ zei ik nauwelijks hoorbaar. ‘Mijn vader leeft niet meer. En mijn moeder woont in het buitenland met haar gezin.’

Zwijgend nam Xavier naast me plaats.

‘Oma is mijn alles,’ zei ik, niet in staat om de zin in de verleden tijd uit te spreken. Oma was geen verleden tijd. Oma was altijd een deel van mijn leven geweest en dat zal altijd zo blijven. ‘Ik weet niet... ik weet niet hoe...’ Voor het eerst sinds het

moment dat ik oma op de vloer van de keuken aantrof, liet ik me gaan. De tranen kwamen met een ongekende kracht, ze stroomden over mijn gezicht als een waterval en deden mijn schouders schokken.

Ik voelde Xaviers arm om mijn schouders, de stof van zijn colbert kriebelde tegen mijn huid toen hij me tegen zich aan drukte. En zo, in de armen van mijn hoofdredacteur, nam ik afscheid van mijn onbezorgde leven en van de vrouw van wie ik meer hield dan van wie dan ook.

3

‘Eindelijk zonnig!’ Stephanie keert haar gezicht naar de zwakke zonnestralen, met haar ogen gesloten en een gelukzalige gezichtsuitdrukking alsof ze op het strand van Ibiza ligt met een cocktail in de hand. Alleen zijn we nu niet op Ibiza, maar in Amsterdam, omringd door de betonnen wolkenkrabbers van het World Trade Center, met allebei een voorverpakt broodje in de hand in plaats van een cocktail. Als reactie op Stephs opmerking besluit de zon onmiddellijk te verdwijnen achter het hoogste gebouw.

‘Welke zon?’ Ik neem een hap van mijn BLT.

‘Ja, hou op. In mei hoor je rokjesdag al gehad te hebben. In plaats daarvan is het net zo grijs en regenachtig als in november. Het lijkt wel alsof we geen seizoenen meer hebben: het hele jaar door één lange herfst. Ik zou een moord doen om nu op Ibiza te zijn.’

‘Je bent dol op Ibiza. Willen jullie daar niet een keer naartoe verhuizen?’

‘Welke bank moet ik overvallen voor dat geld?’ Stephanie neemt een laatste hap van haar broodje gezond en gooit de lege verpakking in de prullenbak naast ons stenen bankje. ‘Of wil je zeggen dat jij je die luxe kunt veroorloven van je riante salaris bij *Actueel*?’

Ik rol met mijn ogen. Het volledig afgeloste appartement dat mijn oma mij heeft nagelaten is de enige reden dat ik niets tekortkom.

Een tijdlang zitten we in stilte. Het is lunchtijd en de kantoor-slaven van de omliggende banken en investeringsmaatschappijen snellen voorbij. Die grijze pakken en glimmend gepoetste leren schoenen... Mijn salaris is misschien niet aantrekkelijk voor een ambitieuze carrièretijger, ik zit tenminste niet elke dag van negen tot vijf in het kunstlicht van een kantoor-tuin.

‘Ik vind ze bijna zielig.’ Ik gebaar met mijn kin naar het haastige kantoorpersoneel. ‘Weet je nog dat ik laatst klaagde over dat interview met die schrijfster? Standaardvragen, standaardantwoorden, supersaai? Nu ik deze mensen hier zie lopen, voel ik me zowat gezegend dat ik journaliste ben. Ik ben tenminste niet gebonden aan één plek. Natuurlijk zijn niet alle onderwerpen waar ik over schrijf even boeiend, maar ik heb wel de vrijheid om te gaan en te staan waar ik wil. Soms kan ik hier op kantoor werken, soms ergens anders, als ik mijn werk maar afkrijg.’

Stephanie draait haar flesje water open. ‘Je zou veel meer kunnen krijgen,’ zegt ze.

‘Meer salaris?’

‘Ook dat. Maar vooral een baan waar je je kennis en opleiding beter kunt gebruiken. Je hebt geschiedenis gestudeerd en wat doe je nu? BN’ers interviewen.’

‘Zij schrijven ook geschiedenis,’ zeg ik ter verdediging, maar het klinkt zwak. Stephanie heeft gelijk. Elk jaar in een interview vrijwel dezelfde vragen aan dezelfde schrijvers en kunstenaars stellen is niet precies wat ik voor ogen had toen ik de journalistiek in ging. Artikelen over geschiedenis zou ik schrijven, research doen, mijn liefde voor vervlogen tijden met anderen delen. Toen bleek dat *Geschiedenis Magazine* en

consorten niet zaten te wachten op een enthousiaste pas afgestudeerde, nam ik een baan aan bij *Actueel*. Tijdelijk uiteraard, totdat ik iets beters zou vinden. Dat is nu al weer vijf jaar geleden.

‘Ik meen het, Tara.’ Stephanie werpt een blik op haar horloge. ‘Hoe langer je ermee wacht, hoe moeilijker het wordt om een andere baan te vinden. Kijk maar naar mij. Ik had ook nooit gedacht dat ik hier twintig jaar zou blijven plakken. Voor je het weet is het zover.’

Een schaduw van spijt trekt over Stepsh's gezicht en ik heb met haar te doen. Ze is een imposante blonde vrouw van begin vijftig met een man, twee volwassen zoons en een heleboel levenservaring die ze graag met mij deelt. Soms heb ik het gevoel dat ze me niet alleen als haar vriendin beschouwt, maar ook als de dochter die ze nooit heeft gekregen. Ze heeft het beste met me voor. Alleen zijn er soms dingen in het leven die je niet zo makkelijk verandert, goede raad of niet.

‘Tara, luister, ik weet best dat je vanwege Xavier bij *Actueel* blijft hangen. Je verpest je leven op die manier. Straks ben je oud en heb je helemaal niets: geen man en geen goede baan.’

‘Alsof het zo makkelijk is om een andere baan te vinden. En wat Xavier betreft... Het duurt niet lang meer voordat hij gaat scheiden. Zijn zoon is nu zes. Nog een paar jaar en hij hakt de knoop door.’

‘Dat zeggen ze allemaal.’

‘Wat een doodoener. Kom, laten we gaan.’

Voordat Stephanie kan tegensputteren, pak ik mijn tas van de bank en hang hem over mijn schouder. Als ik met grote passen terug naar de ingang loop, volgt mijn vriendin me zwijgend. In gedachten vervloek ik de dag dat ik haar in vertrouwen heb genomen: mijn stiekeme verhouding met Xavier duurt al jaren en niemand op de redactie weet ervan. Althans, dat hoop ik. Het is de bedoeling dat het een geheim blijft,

maar ieder geheim is een zware last op je schouders die stukken minder zwaar wordt als je het met iemand deelt. Natuurlijk had ik niet verwacht dat Stephanie mijn verhouding met een getrouwde man zou goedkeuren. Sterker nog: ik keur het zelf niet goed. Maar de liefde is onvoorspelbaar en laat zich niet in hokjes plaatsen. Je kunt niet bepalen op wie je verliefd wordt en aan welke eisen je geliefde moet voldoen.

Niemand schuift een ring om zijn partners vinger met het idee dat het maar tijdelijk is. Maar net als vriendschap of haat kan ook de liefde uitdoven en vervangen worden door een ander gevoel. Net als bij vriendschap leer je elkaar pas beter kennen met het verstrijken van de tijd. Alle fijne en verdrietige dingen die je samen meemaakt, drukken hun stempel op de relatie, waardoor je elkaar met andere ogen gaat zien. Xavier is niet de enige persoon ter wereld met een slecht huwelijk. Gelukkig was dat al zo voordat hij mij ontmoette.

Onze verhouding begon onverwacht, op een doordeweekse avond vijf jaar geleden. Ik werkte nog niet zo lang bij *Actueel* en mijn oma was vier maanden dood. Het huis zonder oma was leeg en kil en ik kon het niet opbrengen om aan het eind van die dag het kantoor te verlaten. Om de een of andere reden bleef ook Xavier die avond tot laat achter zijn glazen wand zitten. Toen de schoonmaakster de lichten dimde, hadden we allebei geen andere keuze dan onze spullen te pakken en naar de lift te lopen.

‘Je weet dat je niet doorbetaald krijgt als je tot...’ hij wierp een blik op zijn horloge en fronste, ‘... tot kwart over acht overwerkt.’

‘Ik weet het.’

‘En dat ik je om die reden geen promotie kan geven, of salarisverhoging.’

‘Ook dat weet ik.’

‘Waarom blijf je dan elke dag zo laat op kantoor?’

‘Waarom niet?’ mompelde ik tegen de openschuivende deuren van de lift. Het was de waarheid. Een deel van de waarheid in elk geval, en toen ik naar Xavier opkeek, zag ik dat hij de rest van mijn waarheid zelf kon invullen.

Sinds oma’s overlijden zag ik Xavier niet meer alleen als mijn hoofdredacteur. Hij was een mens, een aardig persoon die mij na oma’s overlijden in alles had bijgestaan.

De nachtportier keek niet op van zijn boek toen we de lege kantoorhal verlieten.

‘Wat een kou,’ zei Xavier eenmaal op de stoep. Achter ons klikte de deur dicht.

Ik zette mijn capuchon op. Mijn maag knorde en het vooruitzicht van een zoveelste eenzame avond in mijn lege appartement was ondraaglijker dan ooit.

‘Zeg, Tara.’ Xavier draaide zich naar me toe. ‘Ik kan je dan geen promotie geven omdat je elke dag overwerkt, maar ik kan je wel op een etentje trakteren. Als blijk van waardering.’

‘Mij? Nu?’

‘Nee, die mevrouw daar.’ Xaviers ogen twinkelden in het licht van de straatlantaarn. ‘Natuurlijk, waarom niet? Het is al laat, we hebben hard gewerkt en eten moeten we toch. En eerlijk is eerlijk, een fatsoenlijke warme maaltijd spreekt me stukken meer aan dan de diepvriespizza die me te wachten staat.’

‘Maar... moet je niet naar huis?’

‘Mijn koude huis kan nog even op me wachten. Dat van jou ook, geloof ik. Laten we maar een café opzoeken hier in de buurt.’ Hij pakte me zachtjes bij een elleboog en dirigeerde me naar de brasserie om de hoek.

‘Mijn vrouw is met Jesse en haar moeder naar de kerstmarkt in Düsseldorf,’ zei Xavier toen we eenmaal aan tafel zaten en de ober onze wijnglazen volschonk.

‘Zonder jou?’

‘Ze gaan altijd samen, een traditie. Sandra en haar moeder

zijn heel hecht. Twee handen op één buik, als je snapt wat ik bedoel.'

Onze voorgerechten aten we in stilte op. Pas toen de lege borden werden weggehaald en de wijnglazen waren bijgevuld, keek hij me weer aan. 'Ik weet dat je een moeilijke tijd doormaakt, Tara. Je weet dat je altijd bij me terecht kunt, mocht er iets zijn. Je moeder woont tenslotte ook niet naast de deur.'

'Dank je. En wat mijn moeder betreft... Die woont al zo lang in het buitenland, ik ken haar niet eens echt.'

'Hoe is dat zo gekomen?'

'Dat is een lang verhaal... Ze heeft het niet makkelijk gehad. Mijn vader werd ongeneeslijk ziek toen ze zwanger was van mij. Hij overleed kort voor mijn geboorte. Ze trok met mij in bij mijn oma, zijn moeder. De eerste vier jaar van mijn leven hebben we met z'n drieën gewoond. Toen kreeg ze een relatie met een diplomaat. Ze was nog jong, jonger dan ik nu ben. Mijn oma heeft haar aangespoord om door te gaan met haar leven en dat begrijp ik volkomen. Toen haar nieuwe vriend naar Ghana werd uitgezonden, zijn ze getrouwd en ging ze met hem mee. Ik bleef bij oma, omdat ze het een slecht idee vonden om mij naar Ghana mee te nemen. Mijn moeder en stiefvader zouden mij later ophalen, als hij naar een geschikter land werd overgeplaatst. Maar toen zat ik op school en besloten ze mij daar niet van af te halen, want ze verhuisden bijna elk jaar naar een ander land. Niet lang daarna kregen ze twee kinderen: een zoon en een dochter. Elke keer als mijn moeder op bezoek kwam, vroeg ze of ik zin had om mee te gaan, maar ik wilde niet. Ik had het fijn bij oma, beter dan in een onbekend land en in een gezin waar ik niet bij hoorde. Dat is het verhaal.'

'Hoe vaak zie je je moeder?'

'Meestal één keer per jaar, in de zomervakantie. Ze komt bij ons op bezoek, met mijn halfbroer en -zus. Ze blijven nooit lang.'

‘Ik heb nooit een liefhebbende oma gehad,’ zei Xavier. ‘En mijn ouders waren meer met zichzelf bezig dan met hun kinderen. Ik heb een zus, een paar jaar jonger dan ik. Onze ouders zijn gescheiden toen ik vijf was en zij drie. Zij heeft er niet veel van meegekregen, maar ik... Op die leeftijd begin je herinneringen te maken, je onthoudt alles wat er om je heen gebeurt. En om mij heen was alleen maar geruzie.’ Hij keek bedroefd en het kostte me geen moeite om me de vijfjarige Xavier voor te stellen: klein, bang en eenzaam. ‘Ik voelde me hulpeloos en ongewenst, dacht dat mijn ouders niet meer van me hielden. Anders waren ze bij elkaar gebleven.’

‘Dat denken alle kinderen van wie de ouders gaan scheiden.’

‘Waarschijnlijk wel.’ Xavier dronk zijn wijnglas leeg en seinde naar de ober. ‘Mijn vader komt uit Frankrijk en bleef in Nederland om ons te kunnen blijven zien. Eerst gingen we om de week een weekend bij hem logeren. Later trok zijn vriendin bij hem in en mochten we van mijn moeder niet meer naar hem toe. Ze verzon iedere keer een smoes om ons niet te laten gaan: een verjaardag van een familielid, een bezoek van opa en oma. Als kind ben je machteloos, je kunt niet beslissen over je eigen lot.’

We zwegen terwijl de ober verrassend snel twee nieuwe wijnglazen voor ons neerzette.

‘En toen je ouder werd en je eigen beslissingen kon nemen?’

‘Toen was ik dertien en zat ik op voetbal. Ik trainde elke zaterdag op de club, op zondag hadden we vaak een wedstrijd. Dat vond ik veel leuker dan een weekend op de bank hangen bij mijn vader met zijn jengelende kinderen in de buurt.’

‘En nu? Zie je je vader vaak?’

‘Met verjaardagen, Pasen en Kerstmis.’ Xavier rechtte zijn rug alsof hij alle herinneringen van zich afschudde, en glimlachte naar de ober, die met twee hoofdgerechten toesnelde. ‘Mijn vader heeft een nieuw gezin, die kinderen zijn bij hem

opgegroeid, net als de kinderen van jouw moeder. Als ik bij hem op bezoek ben, zijn wij twee beleefde vreemden die door de familieband tot elkaar zijn veroordeeld. Ik weet één ding zeker: ik wil niet dat mijn zoon en mij hetzelfde overkomt.’

Onderweg naar mijn huis zeiden we niet veel. Toch voelde het alsof de verhalen die we met elkaar hadden gedeeld een onzichtbaar lijntje tussen ons hadden gevormd, een onofficiële verbintenis.

Bij de deur van mijn appartement kuste hij me op mijn wang.

‘Bedankt voor deze avond, Tara.’

Ik knikte, de vederlichte aanraking van zijn lippen op mijn huid benam me de adem. En toen hij zich omdraaide om weg te gaan, besepte ik dat ik die aanraking nu al miste. Dat ik hem miste.